

opusdei.org

Com en una pel·lícula: a l'empara de Jesús

Betània era un lloc especial per a Jesús. Hi podia descansar i parlar tranquil·lament amb els seus amics perquè se sentia estimat. També nosaltres podem aprofitar aquells moments per gaudir amb ell i escoltar què ens vol dir.

10/11/2021

En tota pel·lícula hi ha moments en què la trama dona un respir a

l'espectador. D'aquesta manera, li dona temps perquè en pugui entendre l'argument, delectar-se amb la interpretació dels actors, meravellar-se amb la banda sonora, contemplar la fotografia... Pot ser que no siguin parts tan importants com altres per al desenvolupament de la història, però ajuden a gaudir encara més de la pel·lícula en tot el seu conjunt.

Quelcom similar passa amb certs episodis de l'evangeli. Jesús no es troba sempre pronunciant discursos a les multituds o obrant grans miracles. Algunes vegades els evangelistes s'aturen a mostrar com descansava amb els apòstols o en un dels seus llocs preferits: Betània. Allà podia reposar, perquè en aquesta llar se sentia especialment estimat i potser podia descansar de les converses que tenia amb els qui es dedicaven a retorçar les seves paraules per acusar-lo. «Ens fem

en aquella casa de Betània, refugi obert contínuament a Jesús; allà, el Senyor té una llar, com us he repetit en tantes ocasions; una llar com la que ha de trobar als nostres cors, als nostres centres, als nostres sagraris, perquè el tractem bé, i ens esforçarem a esperar-lo i estimar-lo més cada dia. Em commou Betània; sempre m'ha commogut».[1]

Un atac de nervis

Els evangelis ens expliquen que aquell lloc va tenir el privilegi de veure un dels miracles més grans del nostre Senyor —la resurrecció del seu amic Llätzer, després de quatre dies de la seva defunció—; és també on Jesús novament va ser rebut quan es va allotjar a casa de Simó el leprós, sis dies abans de la seva Passió. Però, sobretot, molt a prop de Betània és on Jesucrist va ascendir al cel.

Sant Lluç ens parla de com va transcórrer una d'aquestes estades

del Senyor a Betània, amb la normalitat que caracteritza una trobada entre amics (cf. *Lc* 10, 38). Jesús es dirigia a Jerusalem, però quan faltaven només tres quilòmetres va decidir fer una parada en el camí: «Jesús va entrar a cert llogarret i una dona que es deia Marta el va rebre a casa seva».

És fàcil imaginar-se l'emoció que devia envair Marta quan Jesús va acceptar la seva invitació. Però a aquesta alegria l'acompanyaria també cert nerviosisme. Com a bona mestressa de la llar, volia que l'estada del Mestre fos tan agradable com fos possible, així que ràpidament es va posar a preparar-ho tot. Mentrestant, els convidats anaven entrant. Jesús i els seus acompanyants van saludar Maria i Llàtzer i ràpidament es van acomodar. Havien fet uns quants quilòmetres i no veien el moment de tenir un respir abans d'arribar a

l'activitat de Jerusalem. Sens dubte, Betània era el lloc més indicat.

Aviat Jesús va començar a parlar. Desconeixem el tema de la conversa, però sí que sabem que Maria està asseguda als seus peus, escoltant les seves paraules. Es queda embadalida sentint la seva veu amable.

Mentrestant, Marta continua ocupada en l'afany d'atendre el Senyor com es mereix. Seguint els costums, vol donar a Jesús el millor: aigua per als peus, oli per ungir-li el cap... S'esforça perquè arribin els diferents plats, perquè tot estigui en ordre, a la temperatura justa, perquè no falti de res. És la manera que té d'expressar el seu amor al Senyor. Però el temps que té no és suficient. Veu que no aconsegueix arribar a tot, que els vasos s'acumulen i que queden moltes coses per preparar. Corre d'un lloc a un altre, però experimenta la impotència de no arribar a tot el que veu que és

necessari. El seu estat d'ànim s'angoixa cada vegada més. Mentre continua fent els serveis, continua raonant interiorment. S'atabala per no arribar i, en un càlcul fàcil, arriba a la conclusió que si la seva germana l'ajudés, tot canviaria. Marta té al cap el que queda per fer; Maria, en canvi, és aliena a aquesta tasca. A la preocupació, Marta hi afegeix la indignació de veure la passivitat de la seva germana. Cada vegada veu més clar que la solució dels seus problemes rau en l'ajuda de Maria.

I arriba un moment en què Marta no pot més i irromp enmig de la conversa, adreçant-se directament al Mestre: «Senyor, no t'importa que la meva germana em deixi sola en les tasques de servir? Digues-li llavors que m'ajudi». Marta és una dona de caràcter decidit i noble. Manifesta clarament els seus sentiments, sense embuts. En una altra ocasió no tindrà cap objecció en retreure al Senyor la

seva absència: «Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà» (Jn 11, 21). I ara no li importa interrompre i expressar al Senyor el seu enuig davant de tothom.

Marta podria haver dissimulat el seu conflicte, el seu desassossec; podria haver-se apropiat discretament a la seva germana, procurant que ningú no ho notés, i requerir la seva ajuda. En canvi, ha optat per dirigir-se al Mestre i se sent «fins i tot amb el dret de criticar Jesús».[2] En qualsevol cas, la seva petició sembla d'allò més raonable. Qualsevol de nosaltres l'hauria fet. Potser als circumstants els va semblar una intromissió inoportuna, un reclam cap a coses de menys importància quan s'estaven tractant qüestions molt més elevades. Però a tots els semblaria molt justa la reivindicació de Marta i possiblement més d'un es preguntés què hi feia Maria allà quieta, sense ajudar la seva germana.

Un retret ple d'afecte

A la petició inquieta de Marta va respondre la veu assossegada de Jesucrist: «Marta, Marta, tu et preocupes i t'inquietes per moltes coses. Però una sola cosa és necessària: Maria ha escollit la millor part, que no li serà arrabassada.» L'evangeli ha recollit aquesta manera tan amable de respondre del Senyor. Quan algú pronuncia en una conversa el nom del seu interlocutor, li està donant un accent de confiança especial. En aquest cas, Jesús ho va fer dues vegades, la qual cosa fa indicar l'afecte que li tenia. El to de la seva veu era d'un retret afectuós, d'una crida perquè que s'adonés d'una cosa que havia passat per alt.

Per què Marta s'emporta aquesta repressió, si era la que estava servint els seus convidats? «Perquè va considerar essencial —explica el

Papa Francesc— només el que estava fent, és a dir, estava massa absorbida i preocupada per les coses que calia fer. En un cristià, les obres de servei i de caritat no estan mai separades de la font principal de cada acció nostra: és a dir, l'escolta de la Paraula del Senyor, l'estar —com Maria— als peus de Jesús, amb l'actitud del deixeble».[3]

Jesús entenia el problema de Marta. Per això no li va demanar que canviés *externament*, que deixés tot el que tenia entre mans i s'assegués a escoltar. Com haurien pogut menjar i descansar del viatge la resta d'acompanyants? El canvi, el que li va demanar era principalment *intern*, la convidava a viure les seves tasques amb una altra actitud. Marta estava fent moltes coses, però s'havia oblidat del més important: Jesús era a casa seva i ella... no escoltava les seves paraules!

La narració de l'evangelista acaba aquí. Però nosaltres podem imaginar com va prosseguir l'escena. Potser Maria, en sentir-se avalada pel que havia dit Jesús, continuaria asseguda als seus peus. El més segur és que Marta continués servint, però ja amb una altra actitud. Treballaria sense perdre's ni una sola paraula que sortís dels llavis del seu Mestre. No oblidaria qui tenia al costat ni per a qui estava treballant. Havia après quin era el veritable sentit de les seves tasques: «La persona humana ha de treballar, sí; esforçar-se en les ocupacions domèstiques i professionals; però abans de tot té necessitat de Déu, que és llum interior d'amor i de veritat. Sense amor, fins i tot les activitats més importants perden valor i no donen alegria. Sense un significat profund, tota la nostra acció es redueix a activisme estèril i desordenat. Y qui ens dona l'amor i la veritat sinó Jesucrist?». [4]

Aquest canvi d'actitud que Jesús va demanar a Marta —i a cadascun de nosaltres— només és possible a través de l'amor. No és un simple esforçar-se per posar més atenció o cura en les tasques de cada dia: és treballar sentint-se mirat pel Senyor. D'aquesta manera, el treball es converteix en un acte d'amor constant, un “t'estimo” continu, que va més enllà del que puguem repetir amb els nostres llavis o els nostres pensaments. «Sobren les paraules, perquè la llengua no aconsegueix d'expressar-se; ja l'enteniment s'aquieta. Ja no es raona, s'esguarda! I l'ànima es posa a cantar un altre cop amb un càntic nou, perquè se sap també esguardada amorosament per Déu, tothora».[5]

Eduardo Baura // Photo: Thimoty Eberly (Unplash)

- [1] Sant Josepmaria, Meditació 22.VII. 1964.
- [2] Benet XVI, Audiència general 18.VII.2010.
- [3] Francesc, Audiència general 21.VII.2013.
- [4] Benet XVI, Audiència general 18.VII.2010.
- [5] *Amics de Déu*, núm. 307.
-

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/com-en-una-pel-
licula-a-lempara-de-jesus/](https://opusdei.org/ca/article/com-en-una-pel-licula-a-lempara-de-jesus/) (14/04/2025)